

ANTJE SZILLATOVÁ A JAN BIRCK

FRAJER FERDA

KRAVÁL V KANÁLE

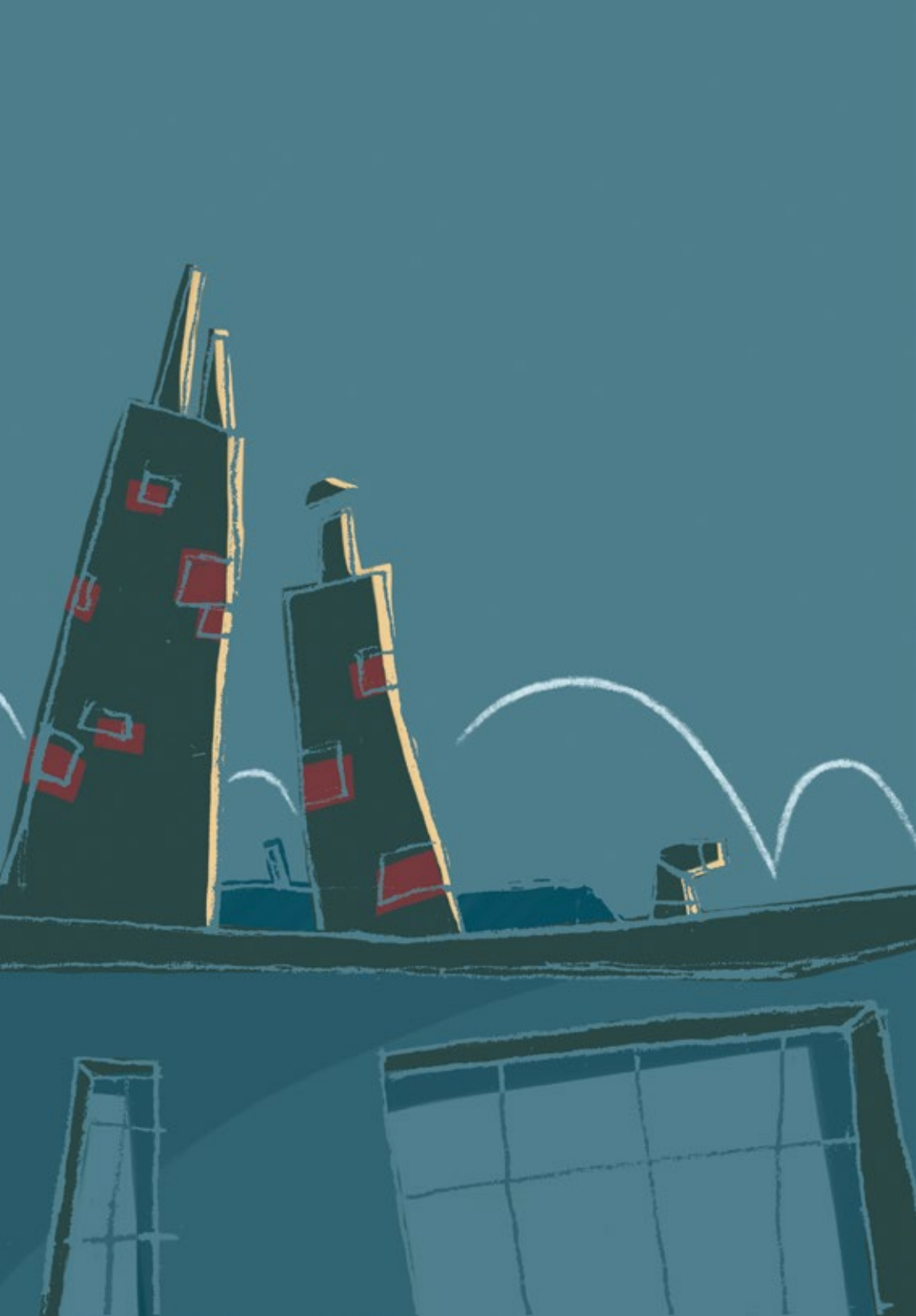

bambóok

VELKÉ PÁTRÁNÍ POKRAČUJE!

bamboo k

Antje Szillatová

a

Jan Birck

uvádějí:

Antje Szillatová a Jan Birck
Frajer Ferda – Kravál v kanále

Přeloženo z německého originálu Flätscher – Krawall im
Kanal by Antje Szillat, illustrated by Jan Birck
© 2017 dtv Verlagsgesellschaft mbh & Co. KG,
Munich/Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1,
D-69469 Weinheim
www.dtv.de
Translation © Tereza Těšínská, 2020

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou BAMBOOK
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 7635. publikaci

Překlad Tereza Těšínská
Jazyková úprava a korektura Radka Svobodová
Odpovědná redaktorka Olga Tesařová
Grafická úprava a sazba TypoText
První vydání, Praha 2020
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2020

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

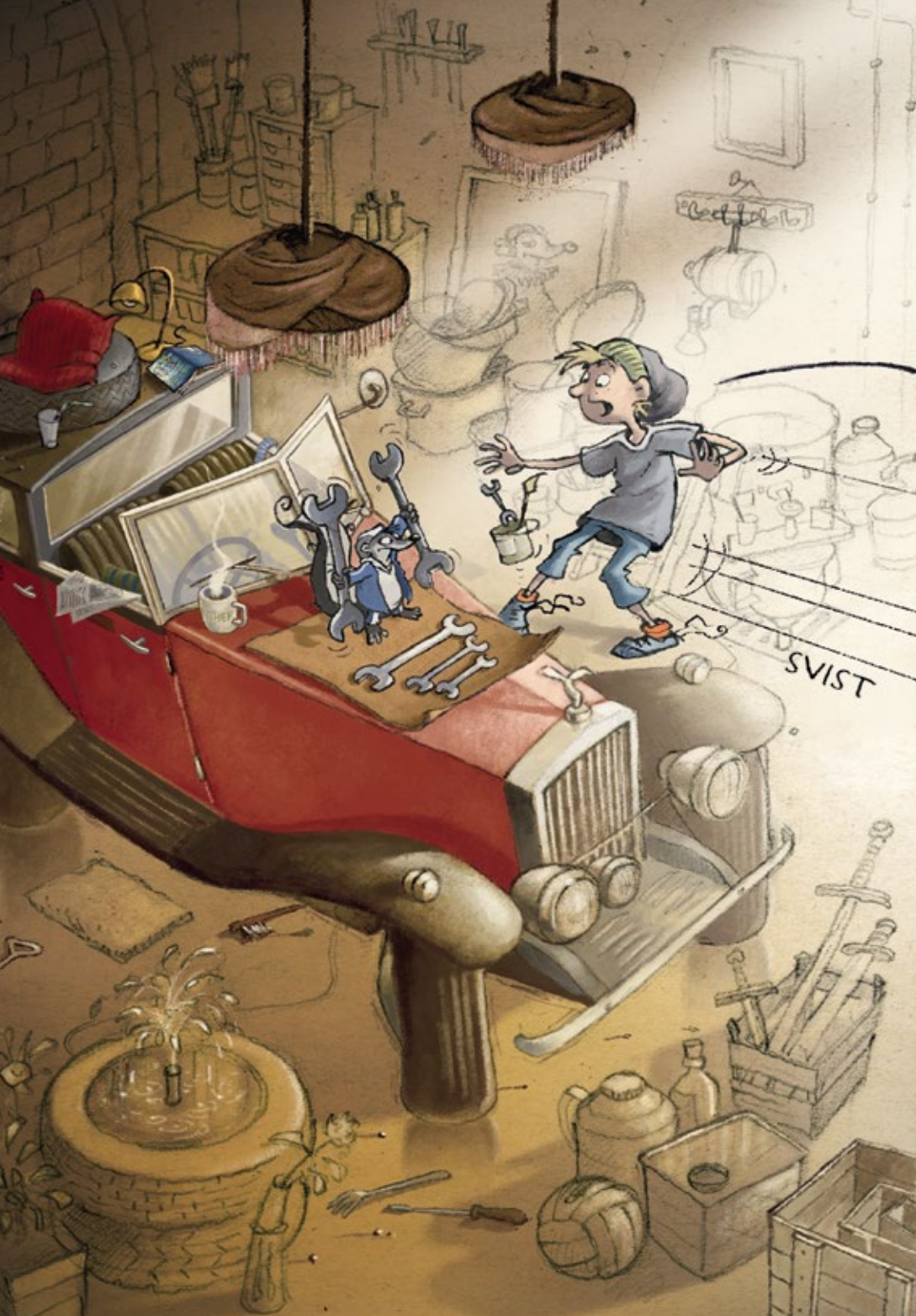
ISBN 978-80-271-1912-7 (pdf)
ISBN 978-80-271-2525-8 (print)

FRAJER FERDA

Kravál v Kanále

SVIST

Jednoho slunečného rána se můj asistent Tonda přirítíl do mého stylově zařízeného domova a křičel:

**Ferdo, hej, Ferdo,
to musíš vidět!**

Obvykle jsem míval z Tondovy návštěvy radost – jenže zrovna teď mě vyrušil při mojí každodenní ranní gymnastice.

Mohl bych popuzeně nakrčit svůj lesklý černý supernos, který všechno vyčmuchá. Nebo se na Tonda fakt zaškaredit. Ale jsem přece superdetektiv a Tonda nejlepší asistent na celém světě. Když si

tedy byl absolutně jistý a prohlásil: Ferdo, to musíš bezpodmínečně vidět – pak to tak taky bylo!

To dá přece rozum. LOGISIMO!

A tak jsem odložil ty neskutečně těžké činky stranou, otřel si pot z čela a upravil si svůj slušivý cvičební úbor.

Potom jsem se elegantně otočil na svého poněkud rozrušeného asistenta. „Dobré ráno, Tondo, jak sis jistě všiml, právě posiluju – jako ostatně každé ráno. Ale nezdržuj se a řekni mi, co pro tebe můžu udělat!“

„Ferdo, musím ti nutně a hned teď ukázat, co se děje u Olafa a jeho party O dole ve sklepě.“

Jejda, stalo se něco??!

To je tak napínavé, tak náramně napínavé!

Bleskurychle jsem uháněl do své Rolls-Royce vily. Tam jsem vyklouzl ze svého sportovního dresu, vcukuletu jsem přes sebe hodil kabát, narazil si čepici, rychle si ještě natočil vousy a:

BINGO! FERDA BYL PŘIPRAVEN!

„Takže, co je tak zajímavého u Olafa a jeho party O?“ zeptal jsem se Tondy.

„A nevypustíš na mě ten svůj smrad, když jsem tě vyrušil při ranní rozcvičce?“ zašklebil se na mě Tonda.

„Můj nejmilejší Tondo, jsem sice prvotřídní skunk, ale jen málokdy smrdím jen tak pro nic za nic. Kapišto?!“ prohlásil jsem. Koneckonců jsem profík. Ten nejlepší ze všech. A jestli se něco

stalo vzadu na dvorku, pak to musím vědět, vidět a zkontrolovat. Zkrátka:

POŘÁDNĚ TO PROZKOUMAT!

A tak jsem se s Tondou vydal na cestu. Společně jsme vystoupili nahoru po těch zapomenutých schodech, odsunuli jsme prkno na stranu a už jsme byli na dvorku.

Tonda pak to prkno zase vrátil zpátky na místo a postavil na něj ošuntělou konev.

Odhodlaně jsem se blížil k domu s číslem 7a, v jehož spletitých sklepních chodbách přebýval Olaf a jeho oddaná parta O.

Právě když jsem se dostal doprostřed dvora, zničehonic jsem cosi zavětřil. Dráždilo to a štípalo. Moje zbraně byly proti tomu čajíček pro mína. Z vysportovaných ramen se mi stala bezvládná ramínka. Začaly se mi dělat mžitky před očima. Můj jazyk byl na dotek jako piják – nemohl jsem se proti tomu bránit, byl jsem naprosto bezmocný!

HLAD!!!

A pak mi to došlo! Božítku, vždyť já jsem ještě nesnídal!

Zatraceně!

„Tondo, počkej!“ dostal jsem ze sebe z posledních sil, zrovna když chtěl můj asistent zmizet ve vchodu do sklepa 7a. „Musím ještě k snídaňovému baru.“

Tondovo obočí vystřelilo do výšky.

„Teď?“

„Teď!“

**Ale-ale my jsme přece chtěli jít
za Olafem a jeho partou O...**

„Nejdřív potřebuju svoje oblíbené jídlo!“ objasnil jsem mu.

„To nemyslíš vážně!“ zaskuhral Tonda a nevěřícně se na mě podíval.

Ouvej, začalo mi hučet v uších! To není dobré znamení! V tu chvíli už mě mohly zachránit jen moje milované houskové knedlíky!

„Rychle, Tondo! Dones mi ty do-
broučkové kulaté věci... Utíkej do Bobovy

kuchyně a obstarej pro mě tak čtyři kousky, možná i sedm. Jinak... ojoj... za sebe neručím.“

Na vratkých nohou jsem se dobelhal ke zdi a vyčerpaně se sesunul k zemi.

„Ferdo, ty se potácíš jak mátoha,“ všiml si Tonda a konečně pochopil, že už je načase začít jednat. Už je vážně nejvyšší čas zajistit Ferdovi jeho denní dávku **vynikajících houskových knedlíků od špičkového kuchaře Boba!**

Za normálních okolností bych si je vlastnoručně ulovil ze snídaňové popelnice. Ale protože je Tondův táta čistě náhodou špičkový kuchař a já jsem se kvůli Tondovi zapomněl nasnídat, mohl mi teď přece pár houskových knedlíků obstarat.

To dá rozum!

Tonda neváhal ani setinu vteřiny a už pelášil.

Párkrát jsem nakrčil nos a Tonda byl už zase zpátky. Dobrý asistent! Nejlepší kámoš na světě!

**Tady, Ferdo, hezky čerstvé.
Vylovil jsem je přímo z hrnce.**

Tonda se pyšně zašklebil a já mu ten šibalský pohled oplatil. **ZNAMENITÉÉÉ!**

Zbaštil jsem je všechny jako malinu, otřel jsem si pusou, pohladil si břicho a byl jsem konečně připravený.

„Můžeme teď jít k Olafovi a jeho partě O?“ naléhal Tonda.

„Jasňačka!“ odpověděl jsem řádně posílen.

Myslel jsem, že tam na nás čeká nový případ. Což by byla naprostá bomba.

Koneckonců jsme duo superdetektivů a takové duo potřebuje taky komplikované případy!

Kdybych ale tušil, o co ve sklepe 7a půjde, pak bych si hned svoje...

Stát! Ne! Stop! Hezky popořadě.

Než jsme totiž s Tondou přišli ke vchodu do sklepa 7a, otevřely se dveře do domu.

„Tondo,“ ozval se nějaký nepříjemný rozčilený hlas. „Co pohledáváš pod mým oknem?“

To snad ne, stará Kneserová zase šmírovala, co se kde děje. Zrovna teď, když jsme museli nutně za Olafem a jeho partou O! Samozřejmě byl poblíž i ten její zlomyslný kocour Rupert. Ochomýtal se s tím svým typickým hloupým výrazem kolem vyzáblých nohou své protivné paničky.

„A kolikrát ti mám ještě opakovat, že na tomhle dvoře nebudu trpět žádný zavšivený zvíře?!“

Zavšivený zvíře? To jako myslela mě? Neslýchané!

„Dobrý den, paní Kneserová,“ pozdravil Tonda zdvořile. Dost se mu u toho ale třásl hlas. S tou protivnou Kneserovou se totiž žertovat opravdu nevyplácí. A na mého Tonda měla tahle babizna obzvlášť pifku.

„Ale moje morče přece není žádné zavšivené zvíře! A kromě toho jsem se pod vaším oknem nepotloukal. To mi můžete věřit.“

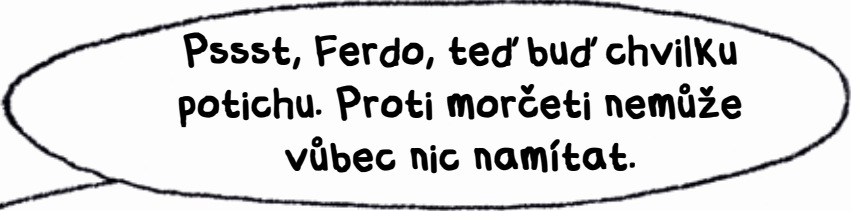
Morče??? Kde tu prosím pěkně je nějaké morče?

Než jsem mohl zaujmout pozici – vypnout hrud a zatnout pěsti, protože ten přihlouplý Rupert se opravdu odvážil přiblížit –, Tonda mě chňapnul a přitiskl si mě do náruče jako nějakého gaučového hafana.

HALÓ! HALÓÓÓ!!???

„Asistente Tondo, necháš toho?!“ rozčiloval jsem se.

Tonda ale jen zasyčel:

Pssst, Ferdo, teď buď chvílku potichu. Proti morčeti nemůže vůbec nic namítat.

„Já ale nejsem žádné morče a taky nechci...“ Jenže tím moje oprávněná stížnost skončila. V tu chvíli se totiž rozletěly dveře restaurace U Losa, které vedly na dvorek.